

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I LÆ (STILLEBEN) (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637061360/facsimile.pdf> (tilgået 21. juni 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Det var noget rent Snak, dette Jephthavæsen.

Det var jo heller ingen Ulykke at sidde paa Kontoret og hjælpe sin Fader. Det var slet ikke saa kjedsommeligt et Arbejde; det var en Fornøjelse, naar det gik godt; arbejde skulde man jo desuden altid.

I saadan en lille By som den, de boede i, havde man det da ogsaa rigtig rart. Der var saa fredeligt og godt, og man var hinanden nær. Ja, hvor Alting var lyst.

Imorgen saas de igjen. Det vilde være morsomt at se ham komme i Butiksdøren og se ud over Torvet, det rare gamle Torv. Hvordan mon han vilde se ud, naar han saae hende?

Han saa forresten godt ud, naar han lo; de Hugtænder klædte udmærket, hun havde virkelig havt Ret i sin Smag som Barn. Det var mærkeligt, hvor man kunde komme til at give sig selv Ret saa mange Aar efter. Men hvad han dog ogsaa var for et prægtigt Menneske, en virkelig Helt; det, han havde gjort, skulde Andre nok lade være at gjøre ham efter.

En herlig Dag havde det været; den længste Dag og den bedste Dag, hun kunde mindes; saa lang, saa lang. Og dog var hun ikke søvrig.

Hun vilde lægge sig i Sengen og slukke Lyset og se ud af Vinduet paa Toppen af Linden udenfor og saa tænke paa Dagen, tænke rigtig paa det Altsammen. At være et Offer! Hvor man dog kunde finde paa noget affektet Tojeri somme Tider.

Og medens Lindens Grene lydløst viftede frem og tilbage, tænkte hun paa Dagen, paa, hvor naturlig det ene var fulgt efter det andet, men hvor underligt dog det Hele til sammen var blevet at se tilbage paa.

Og medens Lindens Grene sagte viftede frem og tilbage, tænkte hun paa, hvorledes de havde leget som Børn, hvor længe de ikke havde set hinanden, og hvor godt de nu vare blevne bekendte i et Par Timer. Og endvidere tænkte hun, scende paa de sagtelig bølgende Lindegrene, at hvis engang, muligvis, maaske, for Exempel hun og han fandt paa at gifte sig, saa skulde hun fortælle ham hele denne Dags Historie, ogsaa hvorledes hun om Morgenen havde ligget og